

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

(mrs. Van Galen, Bulte, Van der Veen) Uitspraak in het geding tussen de Raad van Arbeid te Breda, eiser, en A.M.P. D.-E., te B., gedaagde

1. Ontstaan en loop van het geding

Eiser heeft onder dagtekening 12 mei 1975 ten aanzien van gedaagde een beslissing genomen van de volgende inhoud: "De Raad van Arbeid te Breda; gezien de aanvraag om weduwnpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet, ingediend op 2 april 1975 door of voor: (naam) E., A.M.P., wed. D., (adres) A.str..... (woonplaats) B.; overwegende, dat bovengenoemde aanvraag om weduwnpensioen is geschied in verband met het overlijden op 21 februari 1975 van de verzekerde echtgenoot van aanvraagster; overwegende, dat zij op de laatste dag van de maand, waarin haar echtgenoot is overleden, de leeftijd van 40 jaar had bereikt; overwegende, dat zij ook overigens voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor het recht op weduwnpensioen;

gelet op de artikelen 7, 8, eerste lid sub c, 23, eerste lid en 25 van genoemde wet; kent haar met ingang van 1 februari 1975 een pensioen toe, als bedoeld in artikel 19, eerste lid, der wet, vanaf deze datum te stellen op f 7698,per jaar, m.i.v. 1 april 1975 verhoogd tot f 7986,per jaar.". De Raad van Beroep te s-Hertogenbosch heeft bij uitspraak van 15 september 1975 - waarnaar hierbij wordt verwezen - die beslissing vernietigd en verstaan dat gedaagde met ingang van 1 februari 1975 recht heeft op een weduwnpensioen ingevolge de Algemene Weduwen- en Wezenwet ten bedrage van f 10.908,per jaar.

Eiser is van die uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. Op de in zijn beroepschrift vermelde gronden heeft hij de Raad verzocht de aangevallen uitspraak te vernietigen en de bestreden beslissing te bevestigen. Het geding is behandeld ter terechtzitting van 24 augustus 1976. Aldaar heeft eiser zich doen vertegenwoordigen door J.G.F. M., werkzaam bij eiser, en is gedaagde niet verschenen.

2. Motivering

De Raad heeft in dit geschil de vraag te beantwoorden of aan gedaagde ingaande 1 februari 1975 - in stede van het haar bij de bestreden beslissing toegekende weduwnpensioen als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de Algemene Weduwen- en Wezenwet, hierna te noemen; de Wet - een weduwnpensioen toekomt als bedoeld in het tweede lid van artikel 19, ingevolge welke bepaling het weduwnpensioen van de weduwe die recht op pensioen heeft op grond van het bepaalde in artikel 8, eerste lid, onder a, van die Wet, het daar bedoelde hogere - ten tijde hier van belang op f 10.908,per jaar staande - bedrag belooft, zolang het in laatstvermelde bepaling bedoelde kind jonger is dan 18 jaar.

De eerste rechter heeft die vraag bevestigend beantwoord na te hebben overwogen dat gedaagde op de dag van het overlijden van haar echtgenoot een kind had dat jonger was dan 18 jaar.

De Raad moet vaststellen dat deze overweging - letterlijk genomen - niet juist is, nu - zoals ook de eerste rechter heeft gerelateerd - het betrokken

kind - R.P.F. D. - is geboren op 5 februari 1957 en het overlijden van de echtgenoot van gedaagde plaats vond op 21 februari 1975. Zo de eerste rechter met bedoelde overwegingen heeft willen zeggen dat ten tijde van de ingang van het aan gedaagde toekomende weduwenpensioen (1 februari 1975) bedoeld kind de leeftijd van 18 jaar nog niet had bereikt, kan de Raad de eerste rechter evenmin volgen, wanneer deze daaruit de gevolgtrekking heeft willen maken dat aan gedaagde ingaande 1 februari 1975 een weduwenpensioen als bedoeld in het tweede lid van artikel 19 van de Wet toekomt.

Daarentegen heeft eiser zich naar het oordeel van de Raad terecht op het standpunt gesteld dat voor de toepassing van artikel 19, lid 2 der Wet als dag waarnaar moet worden vastgesteld of het betrokken kind jonger dan 18 jaar was, in aanmerking komt de dag van overlijden van de echtgenoot van gedaagde. Door en met dat overlijden ontstaat het recht op weduwenpensioen. Voor de vaststelling van de concrete inhoud van dat recht is daarom als tijdstip beslissend de dag van overlijden, voorzover de wet niet anders bepaalt. Als zo'n door de wetgever gewilde afwijking in die zin dat de leeftijd van het betrokken kind zou moeten worden vastgesteld naar de datum van ingang van het pensioen, kan artikel 25, eerste lid, van de Wet niet worden aangemerkt.

Gelijk ook eiser opmerkt, laat de memorie van toelichting op het ontwerp van de Wet - via een verwijzing naar de memorie van toelichting op het ontwerp van de Algemene Ouderdomswet - er geen twijfel over bestaan dat slechts om administratieve redenen de eerste dag van de maand als datum van ingang van het pensioen in het algemeen is verkozen. Ook rechtstreeks komt in de memorie van toelichting op het ontwerp van de Wet uitdrukkelijk naar voren dat de situatie ten tijde van het overlijden van de man beslissend is ten aanzien van de kinderen die de weduwe pensioen kunnen bezorgen. Ter gelegenheid van de wijziging van de Wet bij de Wet van 25 mei 1962 Staatsblad 205, waarbij onder meer de artikelen 8 en 9 zijn gewijzigd, is voorts niet gebleken dat de wetgever zich voor wat de in dit Beding te beantwoorden vraag betreft, op een ander standpunt heeft gesteld, Op grond van het vorenstaande komt de Raad dan ook tot de slotsom dat eiser bij de bestreden beslissing terecht een weduwenpensioen ingaande 1 februari 1975 heeft toegekend op basis van artikel 19, eerste lid, van de Wet en haar niet in aanmerking heeft doen komen voor een weduwenpensioen overeenkomstig het tweede lid van dat artikel.

Daarom moet worden beslist als volgt.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het door gedaagde tegen de bestreden beslissing ingestelde beroep alsnog ongegrond.